

var statsretlig en Protest imod den faktiske Tilstand, hvorunder vi leve, en Protest imod, at Regjeringen paa egen Haand anvender Statens Midler uden Bevilling og uden provisorisk Finantslov, hjemlet i Henshold til Grundlovens § 25. Det er den samme faktiske Tilstand, som foreligger nu, og det, vi skulle gaa til her, er ikke spidsfindige Overvejelser om, hvilken statsretlig Forskjel der maa være mellem det ærede Medlems Forslag i Oktober og det, der nu foreligger fra Regjeringen. Der foreligger samme faktiske Tilstand, hvorimod vi protesterede i Oktober, og det dreier sig altsaa kun om, eller rettere, det dreier sig om Noget saa vigtigt, at vi ogsaa benytte denne Leilighed til at udtale os imod den faktiske Tilstand, at der regjeres uden nogenstomhelst Bevilling, og uden at der foreligger en grundlovsmaessig Lov i Henshold til § 25. Jeg tror, jeg hermed kan lade ligge alle det ærede Medlems Betragtninger angaaende, hvad der statsretlig foreligger. Det ærede Medlem sagde, at det var et Lig, der forelaa her. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem mener, at den Tilstand, hvorunder vi leve, er noget Dødt. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at det provisoriske System ikke er lige saa spillevende nu midt iblandt os som i Oktober, og om det ærede Medlem er kommet saa vidt i sin Ligegehlighed for det gamle Program, han har ladet falde, at han anser den provisoriske Tilstand for død og magtesløs, det skal jeg henstille. Hvis det er et Lig, hvis det er dødt, det, som nu foreligger, saa var det dødt i Oktober, og hvis det var et spillevende Provisorium i Oktober, da er det samme Tilfældet nu.

Det ærede Medlem mente, at man ved at gaa den angivne Vej, gik Regjeringens Grund, og at det var Noget, som Regjeringen og Regjeringspartiet vilde sætte særdeles Pris paa, at vi nu forkastede dette Forslag; men jeg tvivler om, at det vil gaa i Opfyldelse. Hvis det var rigtigt, saa antager jeg, at Regjeringspartiet vilde stemme med os, det vilde finde sit Udtryk for Regjeringspartiet i en Anerkjendelse af vort Partis Afstemning og vor Dagsorden. Hvis vi virkelig gjorde det ministerielle Parti og Regjeringen en stor Tjeneste ved, at vi nu forkastede det foreliggende Forslag og deltog i vor Protest derimod, saa antager jeg, at Regjeringspartiet kun røgtede sin egen Sag og Bøhærd, hvis det lagde sine Stemmer sammen med vore til en Forskæstelse her, men jeg tvivler om noget Saa-dant fra Regjeringspartiets Side. Saa udviklede det ærede Medlem, hvad Følgen

vilde blive. Følgen vilde blive den, at Regjeringen sandsynligvis — saa temmelig sikkert — vilde hjemsende Rigsdagen, og vi derved blede afstaaende fra den af det ærede Medlem saa lobpriste Forhandlingspolitik, blandt Andet ogsaa med Hensyn til Fortet paa Middegrund. Det ærede Medlem veed Intet derom. Man har set før, at Thinget er forblevet samlet, uagtet det har stemt imod et saadant Dokument, der er forelagt fra Regjeringen, saa det behøver det ærede Medlem ikke at skræmme os med. Men jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem ventte, at der skal komme ud af den Forhandlingspolitik, som skal føres fra nu til April. Jeg har ikke mærket synderlige Spor af, at Forventningerne ere stegne. Jeg har faaet det almindelige Indtryk, at Alle vente, at vi fra nu af til April komme lige saa vidt, som vi kom fra Oktober til den 3die Januar. Jeg vil sige med Hensyn til den Forhandlingspolitik, som det ærede Medlem vil gjøre til Skjel mellem Grupperne i Rigsdagen, og som det ærede Medlem særlig tager til Indtægt for sig: Hvad er det for en Forhandlingspolitik? Hvis det dreier sig om en Forhandling af de foreliggende Sager, da er der Forhandlingspolitik til alle Sider, da er der Forhandlingspolitik i Høire og i Venstre, og da er der socialdemokratisk Forhandlingspolitik, da er der overhovedet Forhandlingspolitik i alle de Retninger, som ere repræsenterede her, og det kan ikke gjøre Forskjel mellem Grupperne her. Der maa forbindes en særlig Forstaaelse med Ordet Forhandlingspolitik, hvis det skal gjøre Skjel mellem os, og det kan ikke være Andet end det, hvorledes man vil forhandle med og om Provisorierne. Det er det virkelige Skjel. Der kan ikke være Tale om saa mange Skjel, som der er Medlemmer, men om Skjel mellem Partier, Grupper og Afstygninger. Man maa fastholde en vis Holdning overfor den politiske Situation, saa vil Spørgsmaalet om Forhandlingspolitik staa paa, hvorledes man forhandler med Ministeriet om Provisorierne og om disse Ting, og der maa jeg sige, at der har jeg efter Erfaringer i de senere Aar en stærk Tvivl, om det ærede Medlem vil føre an i en Forhandling, som i en væsentlig Grad stader Ministeriet. Saa vidt jeg har kunnet skjønne, har Ministeriet bundet forsøget Styrke og i hvert Fald udvist forsøget Driftighed i Anvendelsen af Statens Midler, siden det ærede Medlem førte an i den saakaldte Forhandlingspolitik. Jeg har hermed besvaret de væsentligste Punkter, forsaavidt der er noget Indhold i den lange Tale, nemlig Spørgsmaalet, hvad der stats-